

PATRICK NESS

Zeven minuten na middernacht

Naar een oorspronkelijk idee van
Siobhan Dowd

Uit het Engels vertaald door
Manon Smits

Derde druk

Colibri is een imprint van BBNC uitgevers bv, Amersfoort

De vertaling van dit boek is mede tot stand gekomen
dankzij een bijdrage van het Vertaalfonds van
de Internationale Boekenbeurs Sharjah

Citaat uit *Liefde verkennen* van Hilary Mantel,
uitgeverij Atlas, 1995 (vertaling Marijke Versluys)

Oorspronkelijke titel *A Monster Calls*, verschenen bij
Walker Books

Oorspronkelijke tekst © Patrick Ness 2011

Naar een oorspronkelijk idee van Siobhan Dowd
Published by arrangement with Walker Books Ltd,
London SE11 5HJ. All rights reserved.

Nederlandse vertaling © Manon Smits en De Geus bv,
Breda 2013

Omslagontwerp Multitude

Omslagillustratie © Jim Kay

ISBN 978 94 6237 008 1

NUR 302

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van BBNC uitgevers bv, Amersfoort, Nederland.
info@bbnc.nl / www.bbnc.nl

Met dank aan Kate Wheeler

NOOT VAN DE SCHRIJVER

Jammer genoeg heb ik Siobhan Dowd nooit persoonlijk ontmoet. Ik ken haar alleen zoals de meeste mensen haar zullen kennen – via haar geweldige boeken. Vier intrigerende youngadultboeken, waarvan er twee zijn uitgekomen tijdens haar leven, en twee pas na haar veel te vroege dood. Als je die boeken nog niet gelezen hebt, moet je dat zo snel mogelijk doen.

Dit had Siobhans vijfde boek moeten worden. Ze had de personages al, een idee en een begin. Het enige wat ze helaas niet had, was tijd.

Toen ze mij vroegen of ik haar voorwerk wilde uitbouwen tot een boek, aarzelde ik. Wat ik niet zou willen – niet zou kunnen – was een boek schrijven terwijl ik haar stem probeerde na te apen. Daarmee zou ik haar beslist geen dienst hebben bewezen, en de lezer ook niet, en het verhaal al helemaal niet. Zo werkt het nu eenmaal niet als je een goed boek wilt schrijven, volgens mij.

Maar het mooie van goede ideeën is dat ze nieuwe ideeën voortbrengen. Bijna onwillekeurig kreeg ik

andere gedachten ingefluisterd door Siobhans ideeën, en kreeg ik die kriebels waarnaar elke schrijver verlangt: de kriebels om woorden op papier te zetten, de kriebels om een verhaal te vertellen.

Ik had toen en heb nu nog steeds het gevoel alsof er een estafettestokje aan me is doorgegeven, alsof een fantastische schrijfster me haar verhaal heeft aangereikt en heeft gezegd: ‘Vooruit. Pak aan. Ga los.’ Dus dat heb ik geprobeerd. Onderweg had ik maar één richtlijn: een boek schrijven waarvan ik denk dat Siobhan het mooi zou hebben gevonden. Andere criteria vond ik veel minder belangrijk.

En nu is het tijd om het stokje aan jou door te geven. Een verhaal eindigt niet bij degene die het geschreven heeft, ongeacht hoeveel schrijvers er van start zijn gegaan. Dit is wat Siobhan en ik ervan gemaakt hebben. Dus vooruit. Pak aan.

Ga los.

Patrick Ness
Londen, februari 2011

VOOR SIOBHAN

Je bent maar eenmaal jong, zeggen ze, maar duurt dat niet vreselijk lang? Jaren langer dan je kunt verdragen.

HILARY MANTEL, *Liefde verkennen*

BEZOEK VAN EEN MONSTER

Het monster kwam vlak na middernacht opdagen. Zoals monsters altijd doen.

Conor was wakker toen het kwam.

Hij had een nachtmerrie gehad. Nou ja, niet zo-
maar een nachtmerrie. Dé nachtmerrie. Die hij de
laatste tijd heel vaak had gehad. Die met die duis-
ternis en de wind en het gillen. Die met de handen
die wegglipten uit zijn greep, hoezeer hij ook zijn
best deed om ze vast te houden. Die altijd eindigde
met ...

‘Ga weg’, fluisterde Conor tegen de duisternis van
zijn slaapkamer, hij probeerde de nachtmerrie terug
te duwen, niet mee te laten komen naar de wakkere
wereld. ‘Ga weg nu.’

Hij keek even op het klokje dat zijn moeder op
zijn nachtkastje had gezet. 00.07. Zeven minuten na
middernacht. Dat was nogal laat voor een doorde-
weekse avond, en zeker voor een zondagavond.

Hij had aan niemand iets verteld over de nacht-
merrie. Niet aan zijn moeder, uiteraard, maar ook

niet aan iemand anders, niet aan zijn vader tijdens hun vaste telefoongesprek zo ongeveer eens in de twee weken, zéker niet aan zijn oma, en aan niemand op school. Absoluut niet.

Wat er in de nachtmerrie gebeurde was iets wat niemand anders ooit hoefde te weten.

Conor keek versuft knipperend zijn kamer in, en toen fronste hij zijn wenkbrauwen. Er klopte iets niet. Hij ging rechtop in bed zitten, en werd nog een beetje wakkerder. De nachtmerrie glipte langzaam weg, maar er was iets waar hij zijn vinger niet op kon leggen, iets anders, iets ...

Hij luisterde heel ingespannen in de stilte, maar het enige wat hij hoorde was het rustige huis om hem heen, af en toe wat getik van de lege benedenverdieping of ritselend beddengoed in de slaapkamer van zijn moeder, naast de zijne.

Niets.

En toen toch iets. Hij besepte dat hij van dat iets wakker was geworden.

Hij hoorde zijn naam roepen.

Conor ...

Hij werd bevangen door paniek, zijn maag kromp ineen. Was dat monster achter hem aan gekomen?

Was het op de een of andere manier uit de nachtmerrie gestapt en ...?

‘Doe niet zo stom’, zei hij tegen zichzelf. ‘Je bent te oud voor monsters.’

En dat was ook zo. Hij was net vorige maand dertien geworden. Monsters waren voor baby’s. Monsters waren voor bedplassers. Monsters waren voor ...

Conor ...

Daar had je het weer. Conor slikte. Het was de hele maand ongewoon warm geweest voor oktober, hij sliep nog steeds met het raam open. Het zou kunnen dat de gordijnen die elkaar in de zachte bries susten net zo klonken als ...

Conor ...

Oké, het was niet de wind. Het was zeker weten een stem, maar niet een stem die hij kende. Het was niet zijn moeder, dat was duidelijk. Het was sowieso geen vrouwenstem, en absurd genoeg vroeg hij zich even af of zijn pa misschien onverwachts uit Amerika was gekomen en te laat was geland om nog te kunnen bellen en ...

Conor ...

Nee. Niet zijn pa. Deze stem had een bepaalde klank, een soort mónsterlijke klank, wild en ongetemd.

Toen hoorde hij hevig gekraak van hout buiten, alsof er iets reusachtigs over een planken vloer liep.

Hij wilde niet gaan kijken. Maar tegelijkertijd